

LBRIS

We know
books

Redactare:

Daria Logofătu

Corectură:

Iulia Trăncuță

DTP:

Carmen Dumitrescu

Copertă:

Marie Voyelle

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PAVLENKO, MARIE

Hotelul pisicilor : Prietenie cu bucluc / Marie Pavlenko ;
il. de Marie Voyelle ; trad. din lb. franceză de Diana Morărașu. –
București : Booklet Fiction, 2024

ISBN 978-606-9679-98-2

I. Voyelle, Marie (il.)

II. Morărașu, Diana (trad.)

821.133.1

Copyright © 2022 by Marie Pavlenko
Jacket art and interior illustrations by Marie Voyelle

© Editura Booklet Fiction, 2024, pentru prezenta ediție

Marie Pavlenko

PRIETENIE CU BUCLUC

Ilustrații de Marie Voyelle

Traducere din limba franceză
de Diana Morărașu

PERSONAJELE RECURENTE ALE ACESTEI POVEȘTI

(„Recurent” înseamnă că „revine frecvent, se repetă”. Așadar, este vorba despre personaje pe care le veți întâlni în toate volumele. Pentru că aici ne distrăm, dar ne și îmbogățim vocabularul.)

Bătrână doamnă fermecătoare, pasionată de halate și țesături înflorate, de ceai alb și pernuțe moi.

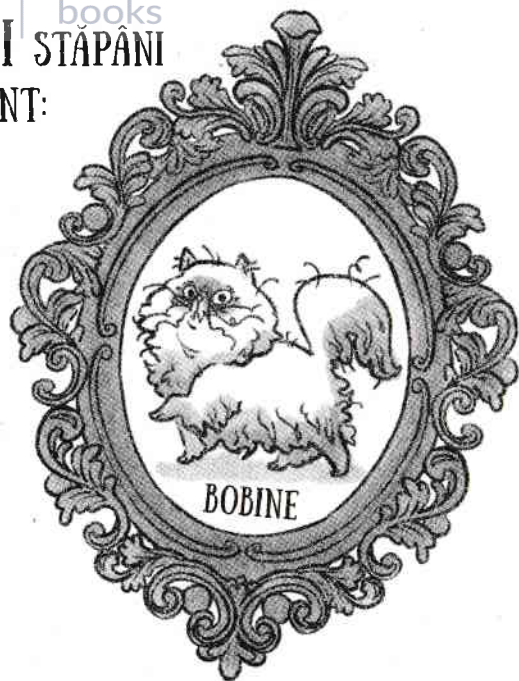
Conduce un locaș special: un hotel pentru pisici. Primește aici felinele ale căror familii pleacă în vacanță (pentru un weekend, o săptămână, o lună...). Le hrănește, le alintă și poate petrece ceasuri întregi aruncându-le șoricei confecționați chiar de ea (tricotăți din lână sau croșetați. Dacă nu știți ce e un croșet, nu vă pot ajuta. Înțelegeți-mă și pe mine: nu ne putem opri din cinci în cinci rânduri ca să explicăm fiecare cuvânt mai neobișnuit. Așa că vă invit să folosiți acest instrument extraordinar numit „dicționar“!).

Magda a inventat și un sistem ingenios de distribuire a crochetelor (il veți descoperi ceva mai încolo).

E adorabilă, chiar dacă are tendința să dea nume speciale, ba nu, bizare, ba nu, scuze, reiau: nume *ridicole* pisicilor ei. Crede cu tărie că e stăpâna locului.

FALS.

ADEVĂRAȚII STĂPANI AI LOCULUI SUNT:

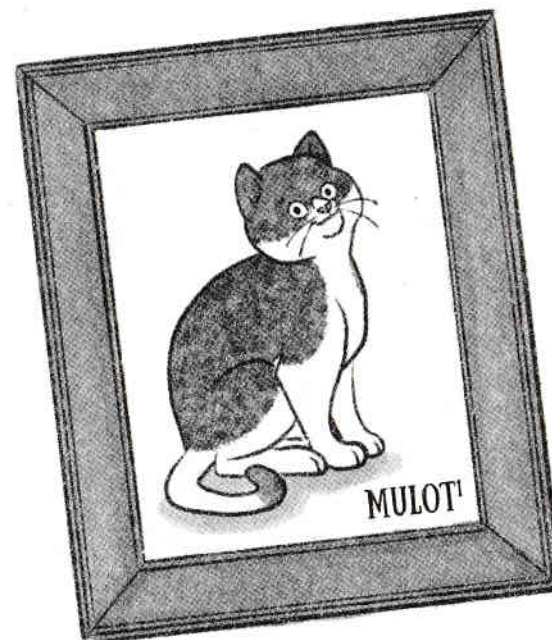
Pisică persană bătrână, cu blană lungă și foarte încălțită. Are unele dificultăți cu ghemotoacele din blană și e îngrozită de momentul fatidic al periatului.

Îi lipsește un canin, consecință a unei altercații violente cu un buldog; de altminteri, câinele umblă și în ziua de azi cu respectivul canin înfipt în posterior.

De atunci s-a cumișit.

Nu prea-i place zgomotul. Lipăie supă de urzici fără să se strâmbe.

Semn distinctiv: Încearcă în secret să învețe să tricoteze (și petrece ceasuri întregi urmărind-o pe Magda, fără să se clinească).

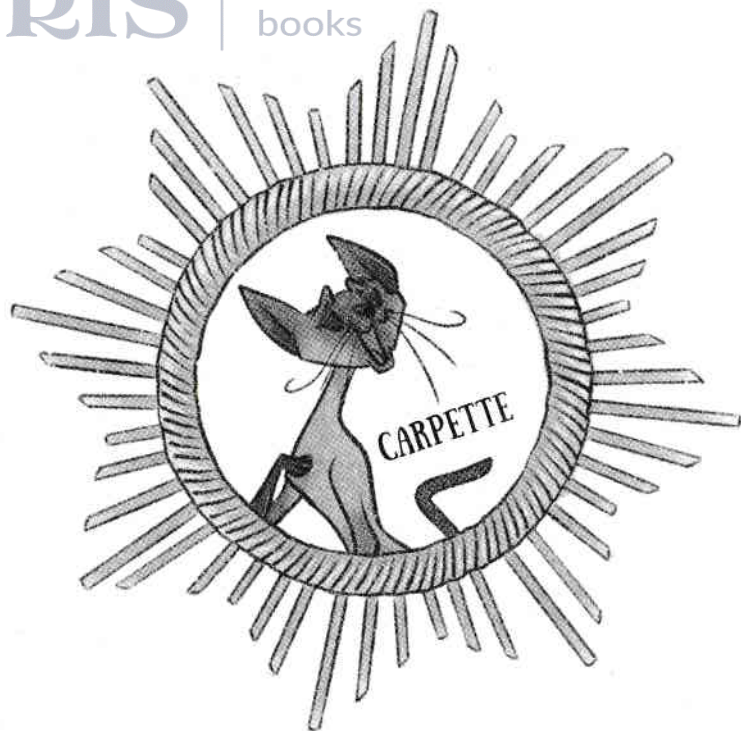
Motan european negru cu alb, abandonat de foarte mic și găsit de Magda într-o pubelă când nu avea nici două zile. Dormea cu o familie de șoareci, de unde și numele lui ceva mai ciudat. Magda l-a hrănit cu biberonul și l-a salvat.

Mulot își detestă numele (ce surpriză, nu-i așa? Vouă v-ar plăcea să vă cheme „Salată Orientală“ sau „Sufleu de Orez“?).

E voinic, se dă mare, îi place să-și arate mușchii și caută ceartă din te miri ce. Dar în sinea lui e moale ca o cremă de ouă.

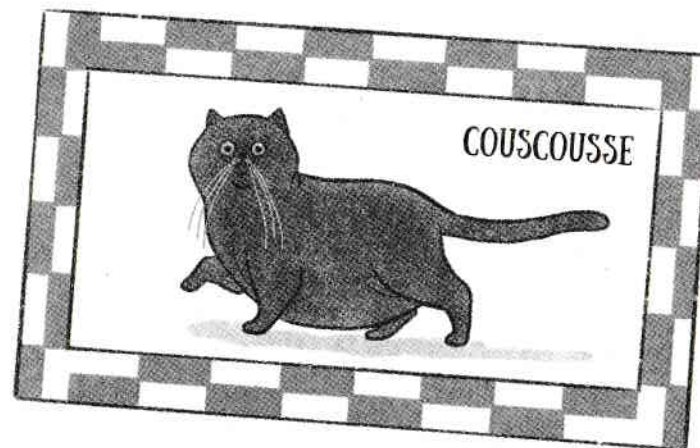
Semn distinctiv: Fobie puternică când vine vorba de castraveți.

¹ Șoarece de câmp (n. tr.).

Motan de vârstă mijlocie, siamez, convins că într-o viață anterioară a fost om. Carpette cântă și adoră să țină serenade în fața locatarilor hotelului. Este și în căutarea iubirii, mai precis a sufletului pereche care sigur îl așteaptă undeva (întrebarea e unde). Vorbește cu viitoarea lui cucerire când este singur (sau crede că e singur).

Semn distinctiv: Fan al lui Johnny Hallyday, miorlăie neîncetat pentru a se face remarcat de un eventual producător aflat în trecere.

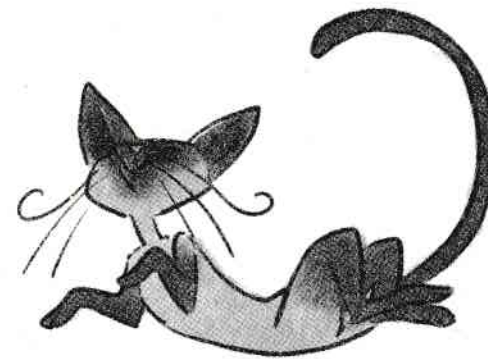

Pisică din rasa Chartreux, obeză (pântecul i se târăște pe pământ). Una dintre primele locatari ale Magdei. Proprietarul ei nu s-a mai întors niciodată după ea.

Complet mitomană (în acest cuvânt recunoașteți termenul „mit”; deci un „mitoman” e cineva care-și spune povești pe care le crede adevărate), are uneori deliruri puternice. De pildă, Couscoussse e convinsă că poate comunica cu fantoma lui Albert Einstein, poreclită Bertou. O consultă în permanență.

Semn distinctiv: Pretinde că a făcut studii la universitatea Harvard, în Statele Unite.

**DAR MAGDA NU BĂNUIEȘTE
NIMIC DIN TOATE ASTEA..**

1. DE-ALE PISICILOR...

Carpette moțăia ghemuit într-un coșuleț lipit de fereastra salonului mare. Se bucura de căldura ultimelor raze de soare pe blana lui nisipie. Ar fi râs cu toți dinții dacă nu ar fi avut bot (credeți-mă, nu-i ușor de zâmbit când ai bot). Ah, ce minunat era acest august!

Carpette era epuizat. Șapte locatari părăsiseră hotelul chiar în dimineața aceea. Iar Bobine, decana hotelului, îi permisesse în mod excepțional să le dea un mic concert de adio. Carpette era un splendid motan siamez, fan al lui Johnny Hallyday, pe care-l considera cel mai mare cântăreț din universul intergalactic.

Cum ocaziile de a-și demonstra talentul de motan cântăreț erau rare, s-a asigurat că de data asta n-o să-i scape printre gheruțe (nu Bobine, nici Johnny, ci ocazia).

De obicei, Bobine era mai degrabă rezervată atunci când venea vorba de prestațiile lui. Carpette era obligat să imploră, să se rostogolească pe jos sau să facă ochi dulci ore întregi, ba chiar zile, pentru a-și atinge scopurile. Dar parfumul florilor din grădină se răspândise în aer, săptămâna trecuse în liniște și veselie, iar bătrâna persană a acceptat spectacolul fără ca el să fi fost nevoit să insiste.

Carpette se întreba de ce urechile locatarilor se mișcau frenetic ori de câte ori începea el să cânte. Aveau probleme cu auzul. Sau poate purici? Și de ce Mulot băga capul între perne?

Dar, la urma urmelor, lui Carpette nu-i păsa.

A reușit să cânte trei melodii înainte de a fi întrerupt de Bobine, Mulot și Couscouse. Una peste alta, un moment artistic frumos, Johnny ar trebui să fie mândru de el. Căci Johnny știa totul, Carpette era absolut sigur de asta.

Cu ochii închiși, siamezul părea cufundat într-un somn adânc, dar, în realitate, toate simțurile lui erau treze: adulfeca fiecare mireasmă din aer, își ciulea urechile la cel mai mărunț foșnet.